

ลิขิตน้ำพา

สะเลเตยกมือขึ้นปิดดอกไม้ที่ร่วงโปรยปรายออกตามสัญชาต-
ญาณ ดวงตาเรียวยาวกวาดมองร่างของตัวเองและเขา ต่างถูกห้อมล้อม
ด้วยดอกไม้ ดวงหน้าอิมเงยขึ้นจ้องหะเดียวกับที่เขาลดใบหน้าลง

ดวงตาสองคู่สบประสาน...

ดวงตาของเธอฉายประกายคล้ายตกอยู่ในห้วงความฝัน

มอง...คนที่ใบหน้าอยู่ห่างออกไปเพียงคืบ

เขา...ร่างกำยำผิวดำย ผมสีดำดั่งปีกกาถูกลมพัดรวไว้ที่ท้ายทอย ถึง
กระนั้นปอยผมบางส่วนก็รุ้งรังระกระอบหน้าและต้นคอ บนใบหน้าคม
คือเคราดกหนาที่รุ้งรังไม่ต่างจากผม จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบางยิ่งกว่า
ริมฝีปากสตรี ทั้งยังมีดวงตาคมระยิบระยับคู่หนึ่งที่จ้องมองเธออยู่

สะเลเตรู้ซึ้งถึงคำพูดที่ว่า ยืนอยู่ท่ามกลางมวลดอกไม้ มีผีเสื้อ
น้อยใหญ่บินโอบล้อมรอบด้าน...ก็ในขณะนี้เอง!

ลิขิตที่ หนึ่ง

หญิงสาวเจ้าของร้านดอกไม้

ท่ามกลางความวุ่นวายของรถราที่เนืองแน่นบนถนนย่านลาดพร้าว ภายใต้อากาศที่แผดเผา รวดดวงอาทิตย์กำลังโกรธเค่นโลก สถานที่แห่งหนึ่ง ได้ปลีกวิเวกแยกตัวออกจากจักรวาลแห่งนี้

นั่นคือ... 'ร้านดอกไม้สะเลเต'

ร้านดอกไม้สะเลเต คือร้านดอกไม้ขนาดอาคารพาณิชย์หนึ่งคูหา ตั้งอยู่ติดถนนใหญ่ หน้าร้านมีกระถางสีน้ำตาลอิฐปลูกต้นสะเลเตปลอมวางเป็นแถวยาว กระถางใสบานใหญ่ติดสติ๊กเกอร์ชื่อร้านตัวอักษรสีทอง ถัดไปคือสติ๊กเกอร์ดอกสะเลเตสีขาวดอกใหญ่

ภายในร้านประดับตกแต่งสไตล์วินเทจ เฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นเป็นสีขาว กลางห้องห้อยแขนเดอเลียร์วงเล็กซึ่งเปล่งประกายส่องแสงระยิบระยับ

ทว่า... สิ่งที่น่าสนใจ นอกจากเสียงเพลงแซกซophone ซึ่งดังขับขานก้องไปทั่วร้าน ยังมีหญิงสาวร่างอวบอิมระยะสุดท้าย เธอสวมชุดสำหรับลีลามวย บานเย็นแสนจัดจ้าน มีผ้าคลุมศีรษะตามแบบฉบับสาวแดนภารตะ ดวงตาชั้นเดียวที่ปกติไว้เครื่องสำอางเขียนอายไลน์เนอร์แซมจุดดิน รวมถึง

เครื่องประดับมากมายที่เธอประคองสวมไว้

กำไลข้อมือนับสิบวง...

แหวนทองทุกนิ้ว นิ้วละวงสองวง...

สร้อยข้อเท้าที่เต็มไปด้วยกระพรวนนับร้อยลูกรอบข้อเท้าขาวอวบ...

ใช่เพียงเท่านั้น คล้ายเธอจะรู้สึกว่ายังไม่ภาระตะพอ มือขาวจึงร่วนวาย อยู่กับการจุกตักยานกลืนมันส์เพิ่มขึ้นอีก มือหนึ่งถือโถก่ายานทองเหลือง รูปดอกบัวซึ่งในขณะนี้มีความขาวลอยโหมง เธอเดินวนไปมาทั่วห้อง มือ อีกข้างคว้ากระดิ่งใบเล็กสั้นไปมาดังกริ้งกริ้งกังวานก้อง

ทั้งเสียงกระดิ่งในมือ เสียงกระพรวนข้อเท้า และเสียงเพลงอินเดียที่ ดังขับขาน ตีกันจนน่าเวียนหัวยิ่งนัก!

กลิ่นกำยานและควันขาวพวยพุ่งตลบอบอวลจนเจ้าตัวเริ่มเกิดอาการ อึดอัดหายใจไม่ออก จึงยอมวางอุปกรณ์สร้างอารมณ์การตะทั้งหลายลงบน โต๊ะ สองเท้าก้าวยาวๆ ตรงไปเลื่อนประตูกระจกพอให้อากาศได้ระบาย

“สวัสดีครับ”

เสียงทักทายจากหนุ่มออฟฟิศในชุดเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาว เนกไท สีนํ้าเงิน กางเกงสแล็กสีดำ ดั้งขึ้นทันทีที่ประตูเลื่อนเปิด เขามีรูปร่างสูงโปร่ง ผิวขาวสะอาดตา รอยยิ้มอันมีลักยิ้มสองข้างแก้มน่ารักยิ่ง เขายืนอยู่หน้าร้าน อย่างไรก็ดีท่าแปลกใจต่อการแต่งตัวของเจ้าของร้านดอกไม้ไม้สาว รวากับว่า เคยชินเสียแล้วที่วันดีคืนดีเธอจะแปลงกายไปสวมชุดนานาชาติ

สะเลเตพยกหน้าแทนการตอบ เลื่อนประตูกระจกให้กว้างกว่าเดิม แล้วถอยหลังเปิดทางให้หนุ่มออฟฟิศเดินเข้ามาด้านใน ไม่มีการเอ่ยถาม หรือรับบริการ เจ้าของร้านดอกไม้ไม้สาวเพียงยืนกอดอกฟังตู้ตอกไม้ ดวงตา เรียวยาวจับจ้องคนตรงหน้า

“เดี๋ยวจะไปวัดแขกเหวอครับ แต่งตัวซะ...สวยเลย” ผู้มาเยือนหนุ่ม ตัดสินใจชวนคุย แก้มแดงเล็กน้อยเพราะความร้อนจากด้านนอก

“เปล่าค่ะ แค่นี้ก็ว่าวันนี้อาจเป็นสาวอินเดีย”

คำตอบของเธอทำให้เขาไปต่อไม่ถูก ได้แต่ร้องอ้อในลำคอแล้วรีบเสหลบตาซึ่งกำลังจ้องเขา ดวงตากลมโตกวาดมองไปทั่วร้านอย่างจะพยายามหาอะไรมาเป็นหัวข้อสนทนา แต่ก็สะดุ้งเพราะคนที่ยืนข้างๆ เปลี่ยนจากยืนกอดอกเป็นเดินมายืนเผชิญหน้า

ทั้งยังมี...สายตาที่จ้องเขา รวากับเขาเป็นโຈรที่จะมาขโมยของชายหนุ่มรีบหนีก็มั่ว แต่ยังไม่ทันเอ่ยสิ่งใด อีกฝ่ายก็พูดแทรก
“คุณมาที่นี่ทุกวัน”

“ครับ ผม...ผมชอบดอกไม้”

“จะเปิดร้านดอกไม้แข่งกับฉันเหรอ”

คำถามและท่าทางดูพร้อมเอาเรื่องของเธอทำให้คนถูกถามรีบส่ายหน้า
“เปล่าครับ อันที่จริงผม...”

“อันที่จริงคุณจะมาจีบฉัน” สะเลเตเอ่ยอย่างตรงไปตรงมา

เขาตั้งใจมาจีบเธอ หญิงสาวแน่ใจว่าดูไม่ผิด

ตลอดสองเดือนที่ผ่านมา ชายหนุ่มผู้นี้มักจะมาเยือนร้านดอกไม้ เวะเวียนมาถามหาดอกไม้แปลกๆ บ้าง มาซื้อพวงมาลัยบ้าง มาสั่งดอกไม้บ้าง และเกือบทุกเย็น ดอกไม้ที่เขาไปสั่งตอนเที่ยงจะมีมอเตอร์ไซค์รับจ้างนำมาส่งให้เธอพร้อมกับการ์ดแนบ

กลับบ้านดีๆ นะครับ

เดินทางปลอดภัย

ฝันดีล่วงหน้าครับ

เธอไม่ได้รู้เลยว่าเสียจนเดาไม่ออกว่า ชายหนุ่มที่ดูแล้วคงอายน้อยกว่าเธอราวปีสองปีกำลังจีบเธอ แต่น่าเสียดายนักที่เขาคงรู้ดีถึงการจีบสาวไปหน่อย และน่าเสียดาย...ที่เขาไม่ใช่สเปกเธอ

“คุณจะมาจีบฉันใช่ไหมคะ” เธอถามย้ำ ในขณะที่อีกฝ่ายอ้าอึ้ง หน้าแดงจัด

“คือผม...ผมว่าคุณ...คุณแปลกดี...คุณไม่เหมือนใคร ผมเกิดมาทั้ง

ชีวิตยังไม่เคยเห็นผู้หญิงแบบคุณ ถ้ายังงั้น...”

ยังไม่ทันเอ่ยจบ เครื่องคิดเลขที่หน้าจอปรากฏตัวเลข ‘50,000’ ก็ยื่นมาเบื้องหน้าเขา ชายหนุ่มตกใจเล็กน้อย สายตาจ้องมองเครื่องคิดเลข

“นี่คือ...”

สะเลเตดึงเครื่องคิดเลขกลับ ชี้ไปทางผนังห้องสีขาวซึ่งมีกรอบกระจกบรรจุดอกกุหลาบทองคำแท้ ๙๖.๕ เปอร์เซ็นต์ติดอยู่อย่างไม่ถลอกและไม่ว่าวันว่าใครจะเข้ามาชมม เพราะคงไม่มีใครคาดคิดว่าเป็นของจริง

คนปกติที่ไหนจะเอาทองสองบาทมาติดผนังโซร์!

ดวงตาเรียวยาวแหลมมองหนุ่มออฟฟิศซึ่งยังยืนงงอย่างไม่เข้าใจ พร้อมถามคำถามอันเป็นเหตุที่เขามาที่นี่

“รู้ไหมจะทำไมฉันถึงยังโสด”

คนถูกถามส่ายหน้า ทั้งไม่รู้และสงสัย “นั่นสิ ทำไมคุณถึงยังโสด”

ร่างอวบอ้วนในชุดสำหรับยั่วยุกาย สะบัดกระโปรงเดินด้วยท่วงท่าเหมือนกำลังเต้นเลียนแบบนางเอกหนังแซก พุ่งไปเกาะกำแพง มือข้างหนึ่งแตะกรอบกระจก คอยขยับไปมาดุ๊กดิ๊กขณะตอบคำถาม

“แม่บอกว่าถ้าจะรับแต่ใคร ให้ผู้ชายคนนั้นซื้อกุหลาบทองคำหนักสองบาทมาเป็นค่าขอเดท และแม่ก็คงมองการณ์ไกลว่ากุหลาบทองคำแท้คงหาไม่ได้ง่ายๆ เลยสั่งทำเอาไว้ให้ เอาละ...”

หญิงสาวลดมือลงแล้วกึ่งเดินกึ่งหมุนกลับมาเผชิญหน้าเขา ริมฝีปากอ้อมคล้ำยิ้มร้ายกาจ มือขวายื่นออกไปเบื้องหน้า กระดิกนิ้วเบาๆ

“คุณจะขอเดทกับฉัน ตามธรรมเนียมต้องซื้อกุหลาบทองคำมาขอเดทค่ะ แต่คุณโชคดี ไม่ต้องไปหาซื้อหรือสั่งทำให้เสียเวลา ฉันมีบริการพร้อมขาย เอาละ...จะจ่ายเป็นเงินสดหรือบัตรเครดิตดีคะ ราคาห้าหมื่นบาทถ้วน ถ้าจ่ายด้วยบัตรเครดิต ฉันใจดีไม่ชาร์จสองจุดห้าเปอร์เซ็นต์ค่ะ!”

หนุ่มออฟฟิศอ้าปากค้าง จากนั้นก็รีบหุบปากแล้วกึ่งเดินกึ่งวิ่งออกจากร้านทันที

สะเลเตถอนหายใจ เงยหน้ามองดอกกุหลาบทองคำซึ่งแม่ผู้จากไปทำไว้ให้เป็นของขวัญตอนเธอเรียนจบปริญญาตรี ริมฝีปากขยับเอื่อยแผ่วเบา

“ขอบคุณนะคะแม่ มุกเดิมได้ผลอีกแล้ว”

ใช้ว่าเธอจริงจังเรื่องที่เธอบอกว่ากุหลาบทองคำเป็นค่าขอออกเดท เพียงต้องการปฏิเสธอย่างเด็ดขาดที่สุด ชนิดที่ว่าชายทั้งหลายอย่าได้กลับมายุ่งเกี่ยวกับหญิงสาวหน้าเงินอย่างเธอ

เมื่อก่อนเธอเคยปฏิเสธด้วยวิธีที่อะลุ่มอล่วยและรักษามารยาทกว่านี้ แต่ก็ทำเธอแทบคลั่งเพราะมันไม่ได้ผล จนสุดท้ายต้องจัดมุกนี้มาใช้ แล้วก็ได้ผล แม่ผู้ชายบางคนจะตราหน้าเธอว่าหน้าเงิน ชอบเพียงคนรวยก็ตาม

คนถูกตราหน้าเพียงหัวเราะขำในลำคอ มองผู้ชายหัวเสียจากไป พร้อมเสียงปลงในใจตน

อันที่จริงแล้วผู้หญิงไม่ได้ชอบผู้ชายรวยทุกคนเสียหน่อย บางครั้งเงินก็แค่ใช้เป็นข้ออ้างในการปฏิเสธเพราะเธอไม่ชอบผู้ชายคนนั้นต่างหาก การปฏิเสธด้วยการอ้อมค้อมทำให้เธอเสียเวลา และเธอก็ชั่ววอกนึกเกินกว่าจะมานั่งอ้อมค้อม ในที่สุดมุกดอกกุหลาบทองคำจึงถูกนำมาใช้ แม้จะไม่ค่อยบ่อย แต่ก็ปีละสองสามครั้ง

ครั้งหนึ่งเทียนแก้วผู้เป็นเพื่อนสนิทเคยถามเรื่องการใช้มุกดอกกุหลาบทองคำ

‘แล้วถ้าไม่ได้ผลล่ะแก’

‘ต้องได้ผล’ เธอตอบด้วยความแน่ใจ

‘แล้วถ้าเขาควักเงินจ่ายให้ล่ะแก’

ในครั้งนั้นสะเลเตยกไหล่ สะบัดผมประบ่าซึ่งเพิ่งเปลี่ยนเป็นสีม่วงลาเวนเดอร์ ตอบด้วยท่าทางมั่นอกมั่นใจยิ่งกว่าเดิม

‘คงไม่มีผู้ชายคนไหนห่มเทเงินครึ่งแสนให้ผู้หญิงที่ไม่แม้แต่จะรู้ว่าจะได้แถมไหมหรือ’

สะเลเตหัวเราะขำเมื่อคิดถึงเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวในชีวิต พาร่าง

อวบอ้มกลับมาป็นที่โตะจัดดอกไม้ เค้าคงหลับตาฟังเพลงแซก ชัยบคอไปมาตามจังหวะ รวสามนาที่ต่อมาก็ลุกขึ้นเดินไปยังครัวด้านหลัง หย่อนชาดอกไม้บานเม็ดตุ้มลงในบ้านชาเนื้อแก้วใส เทน้ำร้อนลงไป แล้วถือบ้านชาและถ้วยชากลั้ปไปนั้งที่เดิม ดวงตาจับจ้องดอกไม้ที่ค่อยๆ บานด้วยความพึงใจอย่างยิ่ง

จนเมื่อดอกไม้บานสะพรั่งท่ามกลางน้ำที่เปลี่ยนจากใสเป็นสีชาอ่อนๆ จิงรินน้ำชาใส่ถ้วย ค่อยๆ ยกถ้วยขึ้นสูดดมกลิ่นหอมหวานผ่านโอชะวซึ่งลอยขึ้นจากถ้วยชา จิบแล้วอมน้ำไว้ ปล่อยให้รสหวานปนขมจางๆ แผ่ซ่านไปทั่วโพรงปาก แล้วจึงปล่อยลงลำคอ

ช่างเป็นความหวานขมที่แสนสงบและผาสุกยิ่งนัก ที่แห่งนี้ดั่งนาฬิกาหยุดเคลื่อน ต่างจากถนนที่เนืองแน่นไปด้วยรถราแสนวุ่นวายด้านนอก

หญิงสาวละเลียดจิบจนพอใจก็วางถ้วยชาลง ลุกไปยังตู้แช่ดอกไม้ขนาดกลาง หยิบดอกกุหลาบแดงดอกเท่ากำปั้นออกมาห้าหนึ่ง รวมถึงดอกสะเลเตสีขาวซึ่งต้องมีติดร้านไว้เสมอ แล้วถือดอกไม้ทั้งสองชนิดกลับไปนั้งที่โตะ เริ่มต้นจัดดอกไม้

ไม่มีมอเตอร์ เธอจัดเพียงเพราะอยากทำ

ขณะกำลังเพลิดเพลินอยู่กับสิ่งที่เธอรัก ประตูกระจกร้านก็เลื่อนเปิดอย่างแผ่วเบา ชายหนุ่มคนใหม่ในชุดนักศึกษาเดินตรงเข้ามา เขาส่งยิ้มให้เธอ ดวงตาจับจ้องอยู่ที่ตู้ดอกไม้ นิ้วชี้ไปยังดอกลิลลี่สีขาวที่มีทั้งดอกตูมดอกบานยืนอวดความงามอยู่ในตู้

“เอาช่อดอกลิลลี่หนึ่งช่อครับ”

สะเลเตมองไปทางตู้ดอกไม้ แล้วเหลือบตามองนาฬิกาบนผนัง ‘บ่ายสองโมง’ คือเวลาของว่างและดูซีรีส์ฝรั่งของเธอ ดวงตาเรียววามองกลับไปทางลูกค้าหนุ่ม

“วันนี้ไม่ขายค่ะ ไม่ว่างจัดแล้ว ยังไงเดินตรงไปข้างหน้านะคะ ประมาณห้าร้อยเมตรแล้วเลี้ยวขวาเข้าซอย ที่นั่นมีร้านดอกไม้อีกร้านราคาถูกกว่า

ร้านนี้คะ ขอขอบคุณคะ”

คำตอบของเจ้าของร้านดอกไม้ทำให้หนุ่มนักศึกษาทำหน้าอึ้ง แล้วรีบเดินออกจากร้านโดยไม่เข้าใจเจ้าของร้าน

“คะ...ครับ”

เหตุการณ์เช่นนี้ใช้เพียงเขาที่พบเจอ แต่เกิดขึ้นบ่อยครั้งและกับหลายคนจนเกิดเสียงเล่าลือว่า ‘ร้านดอกไม้สะเลเต’ นอกจากราคาแพงแล้ว เจ้าของร้านยังขายของอย่างที่เราเรียกว่าขายตามแต่อารมณ์ ถึงกระนั้นคนก็ไม่ค่อยจะตำหนิความตามแต่อารมณ์นี้นัก เพราะบางครั้งเจ้าของร้านผู้แสนจะยึดอารมณ์ตัวเองเป็นหลักก็เดินถือช่อดอกไม้ที่จัดเล่นแจกคนไปทั่ว

ช่างเป็นผู้หญิงที่...ไร้คำนิยาม

ดอกกุหลาบกลับกลายเป็นช่อดอกกุหลาบแสนสวย ดอกสะเลเตสีขาวอันเป็นเอกลักษณ์ของร้านที่จะต้องปรากฏในช่อดอกไม้ทุกช่อที่จัดจากร้านถูกแซมลงปิดท้าย ฝีมือบอชัดถึงความชำนาญและความประณีต

สะเลเตเติมน้ำชาจนเกลี้ยงถ้วย ลูกชิ้นน้ำช่อดอกไม้ไปวางในตู้แช่ดอกไม้ จากนั้นจึงเดินไปยังประตูร้าน ล็อกประตูและพลิกป้ายเป็นคำว่า ‘Closed’ แล้วเดินกลับมาโดยแวะหยิบไม้กวาดใหญ่สองลิตรติดมือมาจากตู้เย็นขนาดย่อมซึ่งตั้งอยู่ข้างโต๊ะจัดดอกไม้ มืออีกข้างหยิบมันฝรั่งทอดห่อใหญ่ขึ้นมากอด

ของว่างยามบ่ายวางพร้อมบนโต๊ะ คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กเปิดและเริ่มฉายซีรีส์ฝรั่งซึ่งเจ้าตัวดูติดพันตั้งแต่เมื่อคืน ดวงตาเรียวยาวจับจ้องหน้าจอ แขนข้างหนึ่งกอดขวดโค้กซึ่งเปิดฝาเอาไว้พร้อมสำหรับการกระดกดื่ม มืออีกข้างส่งมันฝรั่งทอดเข้าปาก

ช่างเป็นช่วงเวลายามบ่ายที่แสนจะมีความสุขยิ่งนักสำหรับสะเลเต

กว่าซีรีส์จะจบซีซั่นและกว่าไม้กวาดสองลิตรกับมันฝรั่งห่อใหญ่จะหมด ก็เป็นเวลาเกือบสี่โมงเย็น ร่างอวบอ้วนลูกชิ้นบิตซี้เกียจ หลังมือปาด

คราบเปื้อนที่ปากลวกๆ ท้องที่ไม่ควรว่างเริ่มรู้สึกหิวอาหารจริง ใช้เพียงขนม
ฆ่าเวลา สองมือปิดเศษขนม ดวงตามองเลยไปยังช่อดอกไม้ที่จัดไว้ มันช่าง
สวยงามยิ่งนักจนไม่ควรจะนอนเฝ้าเฝ้าอยู่เฝ้าอยู่

ควรมีใครบางคนได้ไป จะเอาไปทำอะไรที่สุดแล้วแต่ชะตาวาสนาของ
ดอกไม้ช่อนี้

“เอาไปแจกดีกว่า”

สะเลเตตัดสินใจแล้วก็เดินไปเปิดตู้ หยิบช่อดอกไม้ช่อนี้ขึ้นมาจูบ
อ่ำลา ก้าวยาวๆ ไปยังประตูร้าน เปิดประตูชะโงกหน้ามองหาคนที่เห็นโชค
ชะตาของช่อดอกไม้ช่อนี้ หางตาเหลือบเห็นหนุ่มนักศึกษาคนที่เคยมาที่นี่
เดินคอตกกลับมา ใบหน้าของเขาแดงเพราะแดดร้อน ท่าทางผิดหวัง
สองมือมีเพียงความว่างเปล่า

เขาเดินตรงมา...จากนั้นก็ชะงักและหยุดลงหน้าเธอ

หญิงสาวเอียงคอเล็กน้อย ความสงสัยบังเกิด ‘เวลาตั้งนาน...แต่เขา
เดินกลับมามือเปล่า มันเกิดอะไรขึ้นกันนะ’

ถึงกระนั้นก็ไร้คำถามใดเอื้อนเอ่ย มีเพียงมือขยับส่งช่อดอกกุหลาบ
ที่แซมด้วยดอกสะเลเตสีขาวออกไป

“ให้”

คำกล่าวสั้นๆ ทำให้หนุ่มนักศึกษาเลิกคิ้วสูง รับช่อดอกไม้ที่มีราคา
ไม่ต่ำกว่าหนึ่งพันบาทไปงงๆ ยังไม่ทันจะถามว่าให้จริงหรือ ไม่แม้แต่จะได้
เอ่ยขอบคุณ ประตูร้านก็ปิดลง ปล่อยให้เขาเดินจากไปพร้อมกับบอดี้คิต
ไม่ได้ว่า

ผู้หญิงคนนั้น...เจ้าของร้านดอกไม้

ช่าง...ไม่ค่อยปกติกระมัง

คนไม่ค่อยปกติเดินกลับเข้าไปหลังร้านแล้วขึ้นไปยังชั้นสองอันเป็น
ห้องนอน มือขวาเริ่มปลดเปลื้องชุดสำหรับ เหลือเพียงร่างอวบขาว ผิวเนื้อ
เนียนละมุนราวผิวกันเด็ก มือคว้าชุดนอนตัวเก่าที่โยนใกล้ข้างเตียงกองอยู่

ปลายเตียงขึ้นมาสวม ที่ร่างลงบนเตียงนอนพร้อมกับกางแขนกางขา
ดวงตาเรียวยาวค่อยๆ ปิดลง

การนอนพักหนึ่งชั่วโมงก่อนจะออกไปหาอาหารเย็นรับประทาน
เริ่มต้นขึ้น!

ลข๓ที่ สอง

เพียงแรกพบ

ไม่จำเป็นต้องใช้นาฬิกาปลุก ดวงตาที่ปิดอยู่ก็เปิดขึ้นโดยอัตโนมัติ
ทันทีที่ครบหนึ่งชั่วโมงครึ่ง

ร่างอวบอิมระยะสุดท้ายลุกขึ้นนั่งอ้าปากหายใจตามด้วยการบิดขี้เกียจ
นิ้วชี้ที่ขี้ตามีอายไลเนอร์สีดำติดเป็นป็น ด้วยเหตุนี้เจ้าของดวงตาจึงลุก
ไปยังห้องน้ำ จัดแจงทำความสะอาดใบหน้าลวกๆ เรียบร้อยแล้วก็เดินออก
จากห้องน้ำไปเปิดตู้เสื้อผ้าไม้สีน้ำตาลไหม้หลังใหญ่ หยิบเสื้อยืดแขนสั้น
สีดำกรีนลายดอกสะเลเตซึ่งเธอสั่งทำเป็นพิเศษ สวมคู่กับกางเกงอาซิม
ขาบานสีดำความยาวครึ่งน่อง

เธอชอบความสบาย ไม่ชอบสวมเสื้อแขนยาวกางเกงขายาว ไม่ชอบ
ใส่กางเกงยีน ถึงจะถูกมองว่าเป็นอาซิม แต่สะเลเตหรือจะสน

ดวงตาเรียวยาวหรือลงเล็กน้อย จัดจ้องภาพตัวเองซึ่งสะท้อนอยู่บน
กระจกที่มีรอยเปื้อนตรงขอบขวา มือเลื่อนไปแตะส่วนโคนผมสีดำบนภาพ
สะท้อน ดูเหมือนว่าคงถึงเวลาแห่งการทำสัฟม์ คิ้วเรียวขมวดมุ่นพร้อมกับ
คำถามซึ่งเกิดขึ้นทุกสองสามเดือน

ครั้งนี้...จะทำอะไรดี

ล้ม แดง ฟ้า เขียว ม่วง สีสั่ง ล้วนทำมาหมดแล้ว หรือจะทับสี่เดิม
แค่เติมโคน

หญิงสาวหยุดครุ่นคิด ปิดประตูตู้เสื้อผ้า แล้วเดินไปคว้ากระบะเป่าหนัง
สีรุ้งใบใหญ่ซึ่งวางอยู่ที่พื้นปลายเตียง กระเป๋าใบนี้น้ำหนักรวมเกือบห้า
กิโลกรัม และมีชื่อเรียกที่เขียนแก้วตั้งให้ว่า ‘กระบะเป่าโดราเอมอน’ เพราะมี
ทุกอย่างอยู่ในกระบะเป่า มีแม้แต่ไฟฉายขนาดย่อม

เรียกว่าถ้าหลงป่าก็ยังชีพได้สองสามวันเลยทีเดียว!

เมื่อหยิบกระบะเป่าขึ้นสะพายไหล่แล้ว สองเท้าที่ตอนนี้อยู่สรว้อยข้อเท้า
ก็ก้าวออกจากห้องนอนลงไปยังชั้นล่าง หยุดลงตรงหน้าตู้เย็น มือเปิด
ตู้เย็นออก ดวงตาสำรวจ ตามด้วยการทำรายการอยู่ในใจว่าต้องซื้อลูกชิ้น
เจ้าประจำมาเพิ่ม เรียบร้อยแล้วก็เหยียดหลังขึ้นยืนตรง กวาดตามองรอบ
ห้องกว้างขนาดหนึ่งคูหา ตรวจสอบความเรียบร้อยของร้านจนแน่ใจว่า
ทุกอย่างเรียบร้อยจริงๆ จึงเดินออกจากร้านแล้วล็อกกุญแจ

สละเต๋เย่นมือออกไปโบกเรียกแท็กซี่ รถชะลอจอด หญิงสาวเปิด
ประตูที่นั่งตอนหลังแล้วชะเง้องหน้าเข้าไปเล็กน้อย ขณะที่คนขับชายอายุช่วง
วัยรุ่นถามเสียงดู

“ไปไหน”

“ตลาดดอกไม้แจ่มใสค่ะ”

“เหมาไหม เอาห้าร้อย”

สละเต๋เย่นไม่แม้แต่จะส่ายหน้า ปิดประตูรถด้วยการขยับมือซ้ายๆ สโลว์-
โมชั่นยื้อให้อีกฝ่ายเสียเวลา การตั้งใจแกล้งนี้ทำให้คนขับสับสนไล่เสียงดัง
คนถูกไล่ยกไหล่ มองป้ายทะเบียนรถ แล้วหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา
คิด...ว่าจะโทร. ไปร้องเรียนที่แท็กซี่ปฏิเสธผู้โดยสาร แต่แล้วก็หยุดมือ เก็บ
โทรศัพท์ใส่กระเป๋าตามเดิม แล้วถอนหายใจอย่างเคยชินต่อความจริงที่ว่า

ทำไปแล้วได้อะไร ที่นี้เมืองไทย ไม่ใช่ต่างประเทศที่กฎหมายบังคับ

ใช้ได้จริง

คิดแล้วก็ถอนหายใจอีกครั้ง มือกอดกระเป๋าสะพายอยู่ สองเท้าก้าวเดินไปเรื่อยอย่างไม่รีบร้อน ทำตัวประหนึ่งเดินอยู่ในทุ่งดอกไม้และอากาศสีบของคาเซลเซียส ไม่ใช่ถนนที่มีการจราจรคับคั่งของย่านลาดพร้าวและอากาศที่ร้อนระดับเผาคนตายได้

หญิงสาวเดินไปราวสามนาทีก็นึกหยุดเดิน ตัดสินใจเสี่ยงโชคอันแสนน้อยยิ่งนัก หางตาเห็นรถแท็กซี่สีชมพูน่ารักแล่นตรงมา เธอยื่นมือออกไปเรียก รถแท็กซี่สีน่ารักจอด ทว่า...เช่นครั้งที่แล้ว

เป็นเช่นนี้กันแล้วคันเล่าด้วยประโยคเดิมๆ แสนคลาสสิก

“ไม่ไป”

“ส่งรถไม่ทัน”

“เหมา”

สะเลเตปิดประตูรถเบาๆ เช่นครั้งแรก เดินต่อไปอย่างคนเคยชินกับการถูกแท็กซี่ปฏิเสธ

รถ...ที่มีเงินอย่างเดียวก็นั่งไม่ได้ ต้องมีดวงและวาสนาคบคู่ไปด้วย

มือขาวปาดเหงื่อซึ่งผุดเต็มใบหน้า จินตนาการว่ากำลังเดินอยู่ท่ามกลางอากาศสีบของคาเซลเซียสถูกทำลาย ร้อน...ไม่ไหว ไม่ไหวจะทนอีกแล้ว! เสียงบีบแตรด้านหลังทำให้เธอหันไปมอง พบว่าเป็นเสียงแตรจากรถตู้กึ่งตู้กึ่งที่นานๆ ทีจะหลงมาอย่างนี้

“ไปไหนน้อง” คนขับชายวัยกลางคนถาม มือบิดแฮนด์รถเร่งเครื่องเสียงดังด้วยท่าทางเห่ๆ

“ตลาดดอกไม้แจ่มใสค่ะ”

สถานที่ปลายทางทำเอาคนขับหน้านี้หัวคิ้วขมวด ถอนหายใจหนักอก ประหนึ่งว่าปากคลองตลาดคือสมรภูมิรบ

“สวัสดีค่ะ”

สะเลเตส่งเสียง ‘เหอะ!’ ในลำคอให้ราคาสัร่อยบาท จากลาดพร้าวที่

แม้รถจะติดเหมือนชาตินี้ไม่มีวันขับไปปากคลองตลาด ไม่ได้ไกลขนาดจะ
จ่ายเงินสิริร้อย เธอมองคนขับด้วยแวตาเฉยชา สายหน้ำน้อยๆ แล้วหันหลัง
เดินจากไปโดยไม่ฟังการเริ่มต้นลดราคา

สองเท้าก้าวเดินไปเรื่อย คิดอะไรที่ไม่รู้ว่าคืออะไรไปเรื่อย ผ่านผู้คน
มากมายบนท้องถนน แต่แวตากลั้วปล้ำเคี้ยวคว้าง ประหนึ่งว่าเส้นทาง
ที่เดินอยู่มีเพียงเธอ สองเท้าที่กำลังก้าวหยุดลงกะทันหัน จังหวะนั้นเสียง
บีบแตรและเสียงเรียกอันแสนคุ้นเคยดังขึ้น

“อ้าว หนูเล ไปตลาดดอกไม้เจ้แดงละสิ”

คนถูกขัดขวางการเข้าสู่โลกจินตนาการหันไปตามเสียง คุณลุง
มอเตอร์ไซค์รับจ้างใกล้บ้านเจ้าประจำผู้มีนามว่าพงศ์สงี่ยมกว้างทักทาย
พร้อมกับส่งหมวกกันน็อกให้เธอ

“ลุงจะไปพอดี มา ขึ้นมาเลย เดี่ยวลุงแวนไปส่ง”

สละเตอมยิ้มให้ลุงซึ่งตอนนี้ไม่ได้สวมเสื้อก็ก้มมอเตอร์ไซค์รับจ้าง
บอกชุดว่าเลิกงานแล้วและกำลังจะไปหาภรรยาที่ตลาดดอกไม้เจ้แดงจริง
เธอรับหมวกกันน็อกมาสวม ขึ้นคร่อมอานอย่างทะมัดทะแมง แล้วกวาดตา
มองรถราที่เบียดอัดกันแน่นบนถนนที่ได้รับสมญานามว่า ‘ไฟแดงห้าชาติ
ไฟเขียวห้าวิ หลับห้าตื่น ฟิ้นขึ้นมายังแดง!’ จากนั้นจึงบอกลุงที่เริ่มออกรถ

“ไม่ต้องเร่งมากนะลุง หนูอยากชมวิว วันนี้รถสวยหลายคัน รถก็ติด
เป็นแถวยาวย้วยยาว น่านั่งมอเตอร์ไซค์ชมสีหน้าคนในรถมากฯ”

ถึงคนซ้อนจะบอกว่าไม่ต้องเร่งไม่ต้องรีบ ทว่าคุณลุงแวนรถปาดไป
ปาดมาราวกับนักชิงเก้าอี้ ไม่ถึงสามสิบนาที รถมอเตอร์ไซค์ก็จอดลงที่ท่ารถ
ริมแม่น้ำ ร่างอวบอิมขยับลงจากรถ หยิบเงินให้ทั้งที่ลุงกำลังจะพูดว่า
‘ไม่เป็นไร แล้วชิงเดินจากไปโดยไม่สนใจจะรับเงินทอน ลุงพงศ์หัวเราะขำ
เกาศีระะแล้วยัดเงินลงกระเป๋าพร้อมตะโกนตามเสียงดัง

“ไปบอกป้านะว่าจ่ายค่ากัวยเตี้ยกับลุงแล้ว”

สะเลเตอมีย้มให้ความซื่อสัตย์ของคุณลุง ทั้งที่เธอตั้งใจจะให้หิปป แต่คุณลุงไม่เคยรับ ช่างแตกต่างจากคนส่วนใหญ่ที่จ้องแต่จะโกงราคาเกินจริงเสียยิ่งนัก

หญิงสาวก้าวเดินอย่างเชื่องช้าอ้อยอิ่ง สองตากวาดมองดอกไม้ที่กำลังนักรอให้เธอไปรับ แม้ว่าเธอจะทำร้านดอกไม้ แต่ไม่มีร้านจำหน่ายดอกไม้เจ้าประจำให้ใช้บริการ อาศัยเดินเลือกไปเรื่อย ไม่สนใจเสียงเรียกเชิญชวนจากแม่ค้า ไม่สนใจว่าจะถูกจะแพง หยุดซื้อเมื่อรู้สึกว่าคุณจะตากับดอกไม้ที่เธอรู้สึกว่ามันร้องเรียกเธอ

“วันนี้ไม่มีเสียงเรียก”

หญิงสาวบ่นพึมพำหลังจากเดินจนครบถนนทุกสาย ขยับหูไปมาเพราะวันนี้ไม่มีดอกไม้ดอกใดเรียกเธอ ไม่มี...ก็ไม่ใช่ ถ้าลูกค้ามาพุงนี้แล้วอยากได้อะไรที่หมดก็แค่ไม่ขาย อันที่จริงต่อให้อยากได้อะไรที่มีก็ได้แปลว่าจะขาย อยากซื้อ มีเงินซื้อ แต่ไม่ขาย เกิดขึ้นบ่อยยิ่งนักในร้านดอกไม้สะเลเต

สะเลเตเดินเลยไปยังสะพาน เท้าตอกลงบนราวกันขนาดครึ่งเอว สีขาวแล้วยกมือเท้ากาง ทอดตามองไปยังคลองเบื้องล่างสีดำคล้ำ สายน้ำแสนเชื่องวรากร ทั้งยังลึกล้ำอย่างไม้อาจคาดเดาได้ว่าลึกเพียงใด

สายน้ำ...ทำให้ร่างของเธอสิ้น ชนลูกชั้น ความกลัวในวัยเด็กซึ่งฝังใจมาจนถึงตอนนี้ทำให้เธออยากอาเจียน รีบทรุดร่างนั่งลงอย่างไม่สนใจสายตาใคร ความมือลงไปในกระเป๋ หยิบยาตมขึ้นมาสูด สบสติ สบจิตใจ บอกตัวเองเสียงดังในใจ

ไม่เป็นไร...

มันคืออดีต...

หญิงสาวสูดหายใจลึกและปล่อยออกครั้งแล้วครั้งเล่า จนแน่ใจว่าดีขึ้นจึงลุกขึ้นยืน เบนความสนใจไปยังรถขายปลาหมึกย่างซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลความอวบของปลาหมึกตัวใหญ่ที่มองเห็นจากจุดนี้ทำให้อาการหัววิตก

เมื่อครูสลายหายสิ้น เธอเดินตรงไปหาพ่อค้า หยิบปลาหมึกมาอวบชิ้นมาห้าไม้

“อย่างเห้งๆ ค่ะ รูดไม้ ราดน้ำจิ้มเลย เอาเผ็ดสอง หวานสอง”

พ่อค้าวัยกลางคนยิ้มพร้อมรับปลาหมึกไปวางบนเตาปิ้งที่มีไฟสีแดงลุกโชนอยู่ข้างใต้ สะเลเตเหลือบมองวัยรุ่นกลุ่มใหญ่ที่เบียดเธอเพื่อเลือกปลาหมึกอย่างเหวกเหวกไวววาย แล้วตัดสินใจขยับตัวถอยออกไปยืนหันหลังพิงสะพาน พยายามไม่มองสายน้ำเบื้องล่างแต่ก็เลี่ยงไม่ได้ เพราะทางตาเห็นเรือหางยาวแล่นผ่าน บางลำแล่นมาจอดเทียบ

ถ้าเรื่องนั้นไม่เกิดขึ้น...

หญิงสาวกลืนน้ำลายอีกใหญ่ หลับตาลง ตัดสินใจไม่คิดถึงอดีตที่กลายเป็นปมค้างฝังใจ อันที่จริงเธอไม่ได้หวาดกลัวสายน้ำจนเข้าใกล้ไม่ได้ก็แค่...ไม่อยากเข้าใกล้

เสียงเตือนจากแอปพลิเคชันไลน์ที่ตั้งรัวติดกันออกมาจากกระเป๋าโตราเอมอน ทำให้เธอล้วงไปหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา ข้อความที่ปรากฏคือข้อความจากเทียนแก้วผู้เป็นเพื่อนสนิท

‘จะ去做พิธีให้ลูกค้าที่เซียงไหม’

‘จะเอาอะไรไหม’

‘ถ้าอยากได้อะไรพิมพ์ทิ้งไว้’

“เซียงไหม” สะเลเตเอ่ยชื่อจังหวัดเสียงเบา คิดไปถึงเจ้าของข้อความไลน์ทั้งสามข้อความ

‘เทียนแก้ว’ คือเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของสะเลเต อาชีพของเทียนแก้วคือนักพยากรณ์...ไม่สิ หรือควรจะเรียกว่าหญิงสาวผู้มีญาณทิพย์? จิตทิพย์? หรืออะไรสักอย่างแนวนี้ที่อยากจะให้คำนิยามอย่างชัดแจ้ง เธอเป็นว่าเทียนแก้วหรือที่ใครๆ รู้จักว่า ‘เทียนแก้วจิตทิพย์’ คือหญิงสาวผู้มีอะไรบางอย่างพิเศษเกี่ยวกับสิ่งที่มองไม่เห็น

โถงดัง...ใช่...เทียนแก้วคือคนดังในเรื่องอะไรที่มองไม่เห็น

ทั้งออกโทรทัศน์ ทั้งเดินสายไปทั่วประเทศ บางครั้งไปถึงต่างประเทศ
ทำงานฟรีที่ทำด้วยใจกุศล และงานจ้างวานจากมหาเศรษฐีที่มีค่า
ตอบแทนสูงถึงเจ็ดหลัก

ผู้คนบางส่วนก็เล้าลือถึงความแม่นยำประหนึ่งตาเห็น บางส่วนโดยเฉพาะในโลกอินเทอร์เน็ตที่มนุษย์สามารถใช้คำหยาบคายและเก่งกาจ
ได้อย่างไร้สติก็ด่าทอว่าลวงโลก แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาสำหรับการคบหาเป็น
เพื่อนกันของสะเลเตและเทียนแก้ว

เพราะเธอไม่ได้คบหาเทียนแก้วเป็นเพื่อนเพราะหวังจะมีหมอลู่ใน
ราคามิตรภาพ ไม่ต้องจ้องคิว

ไม่ต้องการผลประโยชน์ใดแอบแฝง

คบ...เพราะสบายใจ

คบ...เพราะอยากคบ

และคบกัน รู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก ตั้งแต่เธอยังเป็นเด็กหญิงสะเลเต
และเทียนแก้วยังเป็นเด็กหญิงเทียนแก้ว

“หนูๆ ได้แล้ว” เสียงตะโกนเรียกค่อนข้างดังจากพ่อค้าปลาหมึก
สะเลเตขึ้นมาจากความคิด

หญิงสาวส่งข้อความอวยพรให้เพื่อนเดินทางปลอดภัย หย่อนโทรศัพท์
มือถือลงกระเป๋แล้วเดินไปยังรถขายปลาหมึก ล้วงกระเป๋าร่วมจ่ายเงิน

“เท่าไรคะ”

“สองร้อยบาท”

หญิงสาวส่งธนบัตรให้พ่อค้า มืออีกข้างรับถุงปลาหมึกมา แม้ว่ากลิ่น
น้ำจิ้มจะเปรี้ยวปากชวนน้ำลายสอสักเพียงใด แต่สะเลเตตัดสินใจยังไม่
ลื้มลอง เธอเลือกหิ้วถุงไว้ แล้วเดินเอ้อระเหยกลับไปทางเดิมตามเสียงร้อง
ของกระเพาะอันแสนน่ารักของเธอที่ว่า

‘อยากกินก๋วยเตี๋ยวเจ้าประจำ’

ก๋วยเตี๋ยวเจ้าประจำคือก๋วยเตี๋ยวลูกชิ้นน้ำใสซึ่งตั้งอยู่บนทางเท้า

ท่ามกลางดอกไม้ล้อมรอบ เปิดตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง สตรีวัยกลางคนฉีกยิ้มกว้างเมื่อมองเห็นแขกประจำ มือขยับลวกเส้น ปากนุ้ยไปไปยังโต๊ะที่ว่างอยู่ พร้อมถามเสียงหัว

“แบบเดิมนะ”

“ละ” สะเลเตตอบแล้วคลี่ยิ้มให้เด็กหญิงวัยประถมผู้น้ำแข็งมาเสิร์ฟ นั่งท่าคามองบ่าเจ้าของร้านลวกก้วยเตี่ยวด้วยความทะมัดทะแมง

คุณป้าคนนี้เป็นภรรยาของลุงพงศ์ คนขี่มอเตอร์ไซด์รับจ้าง ร้านนี้เปิดมาตั้งแต่เธอยังเป็นเพียงเด็กหญิงสะเลเต และเป็นร้านก้วยเตี่ยวร้านโปรดของเธออย่างที่ไม่มีการมาไค่นได้ เช่นเดียวกับคุณลุงขาซึ่งที่เธอเรียกใช้บริการมายาวนานจนสนิทสนม ลุงพงศ์และภรรยามีลูกสาวหนึ่งคน หน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู บ่อยครั้งที่สะเลเตนำขนมและช่อดอกไม้มาฝาก

กลิ่นหอมโชยมาจากชามก้วยเตี่ยวที่วางลงเบื้องหน้า หญิงสาวเริ่มต้นรับประทานโดยไม่ปรุง ยังไม่ทันที่ชามที่หนึ่งจะหมด ชามที่สองก็วางต่ออย่างรู้ใจ เกือบชั่วโมงก้วยเตี่ยวเส้นเล็กสี่ชามก็ถูกจัดการเกลี้ยง คุณป้าเจ้าของร้านทำปากพะงาบๆ ให้เธอซึ่งลุกขึ้นยืน

‘จ่ายแล้ว’

สะเลเตอ่านคำนั้นออก แต่ก็หิบบเงินสองร้อยสิบบาทส่งให้เด็กหญิงที่เดินมาเก็บชาม

“ให้ไปกินขนม ใช้ประหยัดๆ ละ”

ร่างอวบอิมเดินจากไปโดยไม่ฟังเสียงร้องเรียกของคุณป้า ในมือคือปลาหมึกที่ยังไม่ได้ถูกชิมแม้เพียงชิ้น เธอเดินทอดน่องผ่านเหล่าดอกไม้ที่วันนี้ไม่ส่งเสียงเรียกเธอสักดอกเป็นครั้งที่สอง เดินอย่างเรื่อยเปื่อยและเริ่มล่องลอย คิดถึงว่าจะกลับไปดูซีรีส์เรื่องใด

คิด...ว่าจะกินอะไรระหว่างดู แล้วก็นึกขึ้นได้ว่าเมื่อครู่ลืมซื้อลูกชิ้น

หญิงสาวมัวแต่จดจ่อเหม่อไปถึงลูกชิ้นหมูเนื้อแดงๆ แน่นๆ หูไม่ได้ยินเสียงร้องเตือน

“อันตราย! หยุด! อันตราย!”

กว่าคนเหม่อลอยจะได้ยินเสียงตะโกนบอก ป้ายขนาดใหญ่ยักษ์
ก็ร่วงลงมาจากด้านบนตึก หญิงสาวเงยหน้ามองตามลัญชาตญาณ ดวงตา
เบิกกว้าง ร่างแข็งค้างไม่อาจขยับขาวิ่งหนี

มันกำลังจะตกใส่เธอ!

“คุณ!”

เสียงเรียกดังขึ้นพร้อมกับที่ร่างของเธอถูกกระซাক สะเลตรู้สึกว่าจะ
ลอยตามแรงกระซাকมหาศาล กระแทกกับแผงอกกว้างที่ไม่ต้องเลิกเลื้อยดู
ก็รู้ว่าข้างใต้คือลอนกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ ยังไม่ทันได้ขยับ ดอกไม้มากมาย
จากตะกร้าซึ่งถูกร่างของเธอและคนช่วยชีวิตชนกระแทกก็หล่นลงมาท่วม
ตัวเธอและเขา

“โธ้ย! อะไรวะเนี่ย!”

เขาร้องขึ้นมา เธอยกมือขึ้นปิดดอกไม้่ออกตามลัญชาตญาณ ดวงตา
กวาดมองร่างตัวเองและเขาที่โอบล้อมไปด้วยดอกไม้ ดวงหน้าอ้มเงยขึ้น
จ้องหะเดียวกับที่เขาลดใบหน้าลง

ดวงตาสองคู่สับประสาน...

ดวงตาของเธอฉายประกายคล้ายตกอยู่ในห้วงความฝัน มอง...คนที่
ใบหน้าอยู่ห่างออกไปเพียงคืบ

เขา...ร่างกำยำผิวดำ ผมสีดำดั่งปีกกาถูกมัดรวบไว้ที่ท้ายทอย
ปอยผมบางส่วนรุงรังระกรอบหน้าและต้นคอ บนใบหน้าคมคือเคราดกหนา
ที่รุงรังไม่ต่างจากผม จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบางยิ่งกว่าริมฝีปากสตรี
ทั้งยังมีดวงตาคมระยิบระยับคู่หนึ่งที่จ้องมองเธออยู่

สะเลตรู้สึกถึงคำพูดที่ว่า ยืนอยู่ท่ามกลางมวลดอกไม้ มีผีเสื้อ
น้อยใหญ่บินโอบล้อมรอบด้าน...ก็ในขณะนี้เอง!

ลิขิตที่ สาม

อุบัติเหตุลายดอกไม้

ภามมองหญิงสาวที่นั่งทับอยู่บนท่อนขาเขา เธอเป็นสาวร่างอวบอิม ระยะเวลาทำอย่างไม่สนค่านิยมสังคม ทั้งยังมีผมสีชมพูแปลกประหลาด จนอยากจะถามว่าคิดอะไรอยู่ตอนย้อม อย่างไรก็ตามเธอตรงหน้าช่างแสน ดึงดูดใจยิ่งนัก จนเขาอดใจไม่ไหว ต้องเอื้อมมือออกไปแตะผิวเนื้อขาวล่อ เบื้องหน้า

ชายหนุ่มใช้หลังนิ้วไล่แผ่วเบาบนแก้มขาว...นุ่ม...เนียน...สัมผัสละมุน รวากับผิวเด็กทารก

เผียะ!

เสียงเผียะและความเจ็บที่มือทำให้คนล่องเกินหญิงสาวตรงหน้าสะดุ้ง คืนสติสู่ความเป็นจริง แก้มขาวที่เขาลูบไล่เมื่อครู่ขณะนี้เจือสีแดงปลั่ง เจ้าของแก้มเ้ม้ปากด้วยความโกรธซึ่งแสดงออกเพื่อซ่อนความเขิน ภาม ยิ้มเหี้ยเพราะสิ่งที่เผลอใจทำลงไป

“ผม...ผมขอโทษ” เขาเอ่ยติดๆ ขัดๆ ยิ่งเห็นแก้มที่ได้สัมผัสเมื่อครู่ ก็ยิ่งรู้สึกใจเต้นแรงกว่าปกติ

สะเลเตไม่ตอบรับคำขอโทษ ทั้งที่อยากจะซัดหน้าเขาคืนแต่ก็ยังใจไว้ เพราะสติในตอนนั้นบอกเธอว่าเขาเป็นคนช่วยชีวิตเธอ ดวงตาเรียวยาวมองไปยังป้ายขนาดใหญ่ที่ตอกอยู่ห่างออกไปไม่กี่ไกล ใจหวิวๆ รู้สึกหวาดเสียว ยิ่งนักจนขนลุก ไม่อยากคิดว่าถ้าตกใส่หัวเธอ...

“คุณ ลุกได้แล้วมั้ง ผมหน้ก”

เสียงหัวทุ้มซัดความคิดของหญิงสาว เธอปรายตาลงมอง แล้วก็ยิ้มเหยเมื่อเห็นว่าตัวเองนั่งทับท่อนขาเขา เธอค่อยๆ ลุกขึ้นยืนโดยมีเขา ลุกตามติดๆ ริมฝีปากอึดแน่นเป็นเส้นตรง ดวงตาจ้องเขม็งไปยังเป้ากางเกง ขากวียลีกรรมท่ามอมแมมของเขาซึ่งมีรอยขาดบางส่วน

ปลาหมึกของเธอ...ปลาหมึกห้าไม้!

ปลาหมึกที่ตอนนี้นั่งกำลังค่อยๆ หล่นจากเป้ากางเกงของเขาตกสู่พื้นดิน เหลือไว้เพียงคราบน้ำจิ้มวงใหญ่ ทั้งพริกแดงพริกเขียวและผักชีติดเต็มเป้า!

“ปลาหมึกของฉัน” เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงอาลัย รู้สึกเสียใจยิ่งนักที่ไม่รับประทานตั้งแต่เมื่อครู่

“หิ! ปลาหมึกของฉัน” เขาเอ่ยเสียงเลียนแบบ ชี้ไปยังเป้ากางเกงตัวเอง “ครับ ปลาหมึกของคุณ น้ำจิ้มปลาหมึกก็ของคุณ ของของคุณที่ตอนนี้เต็มเป้ากางเกงผมเลย!”

สะเลเตยิ้มแห้งๆ มองชายหนุ่มผู้ช่วยชีวิตด้วยสายตากิ่งสำรวจ ร่างกำยำแน่นของเขายามยืนขึ้นช่วงสูงใหญ่ ดูแล้วคงสูงเกือบร้อยกิโลลิบ เซนติเมตร แขนล่ำเป็นมัดๆ ผิวคล้ำแดด ท้าทาง...

“จะมองอีกนานไหม ล่ารวจผมชะขนาดนี้ จะเดินเข้ามาใกล้กว่านี้ ก็ได้นะ เพื่อจะมองอะไรได้ชัดขึ้น”

คนถูกจับได้ว่าเสียมารยาทยิ้มขออภัย จะว่าไปหากดูจากท่าทางและ น้ำเสียงของเขาแล้ว ก็คงไม่ได้เคืองโกรธแต่อย่างใดนัก

ดวงตาเรียวยาวหลุบมองเป้ากางเกงของเขาที่เป็นนคราบน้ำจิ้ม พริกแดงพริกเขียวและผักชีเป็นวงใหญ่ ที่แรกจะเสนอว่าจะซักรีดชุดให้

แต่...สายตาเลื่อนไปยังเลื้อกล้ามกระทิงแดงซึ่งเก่าแสนเก่าและมีรูป
ลวดต่ำอีกครึ่งมองกางเกงขาก๊วยสีกรมท่าขมุกขมัวบางจุดมีรูขาด

“ฉันซื้อชุดใหม่คืนคุณละกันค่ะ”

ภามอมยิ้มน้อยๆ ต่อข้อเสนอ แน่ใจยิ่งนักว่าในสายตาของหญิงสาว
ผู้นี้กำลังมองและคิดว่าเขาเป็นเช่นไร ชายหนุ่มปัดพริกออกจากเป้ากางเกง
อย่างไม่รังเกียจว่ามีอะไรจะเปื้อน

“ไม่เป็นไร ว่าแต่คุณเจ็บตรงไหนไหม”

เขาถามแล้วกวาดตามองรอบด้าน ถอนหายใจเมื่อพบว่าคนคุมการ
ยกป้ายเมื่อครู่หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย เช่นเดียวกับกลุ่มไทยมุงที่สลายตัว
เมื่อพบว่าไม่มีการเสียเลือด

สละเตม้องตามสายตาเขาแล้วหันกลับมาตอบคำถาม “ข้อศอกถลอก
นิดหน่อยแต่ไม่เป็นไรค่ะ ขอบขอบคุณมากๆ นะคะที่ช่วยไว้”

ชายหนุ่มมองไปทางป้ายซึ่งตกแตกกระจายอยู่ที่พื้น น้ำเสียงจริงจัง
ต่างจากตอนแรก “คุณนะเวลาเดินหัดดูชะบัง ไม่ได้มองฟ้ามองสวรรค์เลย
เดินยังกับคนเมา”

คำตำหนิของเขาทำให้คนถูกตำหนิเ้มปาก เบิกตากว้าง “ฉัน...”

“ช่างเถอะ ปลอดภัยก็ดีแล้ว ดูจากสถานการณ์แล้วเรื่องวันนี้คงจบ
แค่นี้ เพราะทางนั้นเองก็ประมาท ถ้าเอาเรื่องกันจริงๆ คุณชนะ ทางนั้น
ถึงได้หายตัวเงียบเหมือนวิญญาณในป่าช้า”

ช่างเป็นผู้ชายที่พูดมากและปากร้ายอย่างไม่เคยเจอ!

สละเตให้นิยามเขาในใจ คล้ายคนถูกนิยามจะรู้ทัน เขายังไถล
ไม่ใส่ใจ ยกมือขึ้นอำลา

“ระวังตัวด้วยละกันคุณ ผมคงไม่ตามไปเป็นบอดี้การ์ดจนถึงบ้าน
โชคดีครับ”

หญิงสาวขยับปากเอ่ยลาเบาๆ มองเขาเดินจากไป ริมฝีปากอ้อม
คลี่ยิ้มบางๆ ยกมือแตะแก้มที่ถูกเขาไถ่ เธอรีบสลัดความรู้สึกพาฝันใจ

หวาดหวั่นทั้งหลายออก แล้วหันมาสนใจแผลถลอกที่ข้อศอก ตามด้วยการส่งสายตาอวลไปยังปลาหมึกย่างทั้งหลายที่เธอไร้วาสนาจะได้ลิ้มลอง

ท่าทางของหญิงสาวสร้างรอยยิ้มให้ชายหนุ่มผู้เดินจากไป แต่แท้จริงยังมองเธอผ่านทางตา

“ผู้หญิงอะไร...เมายารีเป่ล่าวะ จะกลับถึงบ้านไหนคืนนี้”

ภามเดินไปก็คิดถึงแก้มขาวที่ได้สัมผัสไป สลับกับการหันไปมองเธอเป็นระยะๆ จนในที่สุดเธอก็หายไป เขาถอนหายใจเบาๆ สองเท้าหยุดลงที่รถเข็นขายปลาหมึกย่างเจ้าประจำ คุณลุงคนขายเบิกตากว้าง ทำจมูกพุดพิด

“เฮ้ย! นั่นมันน้ำจิ้มร้านลุงนี่หว่า”

เขาพยักหน้าติดนิ้วพร้อมเดาะลิ้น “ແ່ນແລ້ວ”

เจ้าของน้ำจิ้มซึ่งไปปรากฏบนเป้าทางเกงของลูกค้าประจำตลอดเดือนนี้ขมวดคิ้ว มองด้วยสายตาสงสัย คนถูกมองจึงรีบอธิบายทันทีที่ว่าง ปลาหมึกย่างและไข่ปลาหมึกย่างลงบนตะแกรง

“มีอุบัติเหตุนิดหน่อยนะลุง ลูกค้าลุงดันทำน้ำจิ้มราดทางเกงผม”

“อ้อ” ลุงขายปลาหมึกพยักหน้าเข้าใจ เริ่มชวนคุยต่อ “วันนี้ขับเรือเป็นไงบ้าง ฝรั่งเยอะไหม”

ภามหยิบกระดาดหิซซุที่วางอยู่ข้างถาดปลาหมึกขึ้นมาเช็ดคราบพริกที่ยังติดทางเกงออก พร้อมกับตอบคำถาม

“ก็พอได้ลุง ทำตัวก็ได้สิ่รอบ แล้วลุงล่ะขายดีไหม”

“ก็พอได้ละวะ เศรษฐกิจไม่ค่อยดี”

การสนทนาหยุดลงเพียงเท่านี้ ลูกค้ารายอื่นทยอยกันตรงเข้ามาเลือกปลาหมึก ภามเปิดทางให้ผู้มาใหม่กลุ่มใหญ่สะดวกในการเลือกมากขึ้น ด้วยการเดินไปยังสะพาน เขาทำเอว สายตาทอดมองไปยังเบื้องล่าง เรือหางยาวของเขาจอดอยู่ที่ท่า

คิ้วหนาขมวดมุ่นเมื่อภาพเรือกลายเป็นภาพเธอผู้นั้น เขาส่ายศีรษะ

อย่างรุนแรง แล้วดึงหนังยางมัดถุงแกงสีแดงที่มัดผมไว้ออก มือใหญ่
รวบผมขยุ้มๆ แล้วมัดใหม่อีกรอบ ถอนหายใจหนักและยาว

“น้ำจิ้มนั่นใส่น้ำมันพรายรีเปลว่ะ ทำไมถึงคิดถึงไม่เลิก”

เขาเอ๋อติดตลก ถอนหายใจอีกครั้ง แล้วดึงถุงพลาสติกบรรจุเงิน
ซึ่งมัดไว้ที่ช่วงเอวด้วยหนังยางมัดถุงแกงออกมาหยิบเงิน เดินไปจ่ายค่า
ปลาหมึกย่าง ยิ้มขำเมื่อนึกถึงแววตาเสียดายของคนสูญเสียปลาหมึกที่
ไร้โอกาสได้ลิ้มรส

“แล้วจะกินเผื่อละกันนะ แม่ลูกหมู”

‘ฉันจะทำพิธีคืนบุญมี^๑ แก่ต้องเข้าพิธีกับฉัน’

สะเลเตยิ้มเหี้ยเมื่ออ่านข้อความจากเทียนแก้ว นิ้วขยับพิมพ์เป็น
คำว่าขอผ่าน ทว่าเมื่อนึกถึงแววตาที่เปี่ยมด้วยความหวังของเพื่อนสาว ก็
ตัดสินใจลบข้อความทิ้ง พิมพ์ข้อความใหม่ส่งกลับไปสั้นๆ

‘อืม’

เธอปิดหน้าจอทันทีที่ได้เวลาและสถานที่สำหรับทำพิธี นั่นคือทำน้ำ
ที่บ้านโบราณหลังหนึ่ง หญิงสาวถอนหายใจกับความเชื่อทั้งหลาย จริงๆ
แล้วไม่ได้ลบหลู่ แค่ไม่เชื่อว่าใครจะมองเห็นทำนายนายชีวิตคนอื่นได้จริง
แม้ว่าคนที่มีความสามารถพิเศษนี้จะเห็นเพื่อนสนิทก็ตาม

เทียนแก้วเองก็รู้ข้อนี้ แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาของการเป็นเพื่อนกัน เพราะ
เธอทั้งสองรู้จักขอบเขตและรู้จักเว้นพื้นที่ให้ความเชื่อส่วนตัว

สิ่งเดียวที่สะเลเตเชื่อถือคือ สองมือ การกระทำ และสัญชาตญาณ
ของตัวเอง

มือขวาเริ่มต้นร้อยพวงมาลัยซึ่งร้อยค้างอยู่ กลีบกุหลาบแดงถูกจัด

^๑ วันพระจันทร์เต็มดวงซึ่งเป็นวันมงคล ในหนึ่งปีมีสิบสองวัน แต่โบราณมามีการประกอบพิธีกรรม
เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตในวันนี้ มีการตั้งจิตอธิษฐานขอพรต่างๆ อันเป็นมงคลจากพระจันทร์

เป็นทริแล้วค่อยๆ เลียบผ่านเข็ม แวตาคายความตั้งใจ ถึงกระนั้นเจ้าตัวก็ไม่ได้เคร่งเครียดผิวขมวด ฮัมเพลงคลาสสิกตามเสียงเพลงที่เปิดคลอสร้างบรรยากาศ เข้ากับชุดที่สวมใส่ในวันนี้

กระโปรงส้มพองบานยิ่งกว่าส้มไก่ เกาะอกลายดอกโบตั๋นสีแดงสด เข้ากับกลิ่นน้ำหอมมิลลิดอร์บลูมมิงบูเกต์ซึ่งเจ้าตัวฉีดพ่นไปทั่วร้านอย่างไม่นึกเสียดาย เพื่อให้เข้าธัมสาวหวานซ่อนเปรี้ยวแบบปารีสียงที่นึกอยากจะเป็นตอนตื่นนอน

พวงมาลัยพวงแล้วพวงเล่าซึ่งร้อยเสร็จค่อยๆ วางลงบนโต๊ะ จนเจ้าตัวเริ่มปวดคอจึงหยุดมือ จัดแจงเก็บดอกไม้ที่เหลือเข้าตู้ เก็บอุปกรณ์และทำความสะอาด เรียบร้อยแล้วก็เดินมายืนกอดดอกมองพวงมาลัยดอกกุหลาบทั้งห้าพวงบนโต๊ะ ตามด้วยการหยิบสีพวงเข้าไปเก็บในตู้ เหลือเพียงหนึ่งพวงที่เธอประคองอย่างทะนุถนอม

หญิงสาวเดินกลับไปยังโต๊ะทำงาน ด้านหลังโต๊ะคือตู้เก็บเอกสารสูงเท่าหัวไหล่เธอ บนตู้คือรูปภาพของพ่อและแม่ มือขวาวบค่อยๆ คล้องพวงมาลัยลงตรงมุมกรอบ นิ้วแต่ละรอยย้อมในภาพของท่านทั้งสอง แวตาเปี่ยมด้วยความคิดถึงคะนึงหา

“หนูมีความสุขมาก มีความสุข...แบบที่แม่ต้องการ”

บิดามารดาของสะเลเตจากไปอย่างไม่มีวันหวนกลับหลังวันรับปริญญาของเธอเพียงสามวัน ด้วยอุบัติเหตุเรือยอร์ชล่มระหว่างท่านทั้งสองไปพักผ่อนที่เกาะแห่งหนึ่งทางใต้ อุบัติเหตุครั้งนั้นยิ่งทำให้หญิงสาวผู้มีความหลังฝังใจกับน้ำเกลียวดั่งสายน้ำมากขึ้น

สายน้ำ...ฝังความทรงจำที่เป็นฝันร้ายลงในใจเธอ

สายน้ำ...พรากพ่อและแม่ไปจากเธอชั่วนิรันดร์

เบื้องหลังท่าทางไม่สนโลกและแวตาล่องลอย คือความเจ็บปวดของหญิงสาวผู้เก็บซ่อนเรื่องนี้ไว้ลึกอย่างยากที่ใครจะชุด มีเพียงคนเดียวที่ทราบคือเทียนแก้ว เธอใช้หลังมือปาดน้ำตาที่ไหลผ่านแก้ม สูดหายใจลึก คลี่ยิ้ม

กว้างเท่าที่จะกว้างได้ แล้วเอ่ยกับรูปภาพของท่านทั้งสองด้วยน้ำเสียงแน่น

“หนูไม่ได้ร้องไห้เพราะไม่มีความสุขค่ะ แคร่ร้องไห้เพราะคิดถึงพ่อกับแม่ ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ หนูจะเข้มแข็ง”

หลังจากใช้หลังมือเช็ดน้ำตาน้ำตาแล้ว ร่างอวบอ้วนก็เดินกลับไปยังตู้เย็นขนาดย่อม หางตาเลื้อยมองนาฬิกาซึ่งบอกเวลาอาหารว่างของเธอ เช่นทุกวัน...แขนข้างหนึ่งหนีบขวดโค้กขนาดสองลิตร มืออีกข้างถือจานเค้กช็อกโกแลตชิ้นโตอย่างไม่หวาดหวั่นเกรงกลัวปริมาณแคลอรี วางของกินลงบนโต๊ะ ปิดเพลง เปิดซีดีส์ฝรั่ง แล้วกึ่งเดินกึ่งวิ่งไปพลิกป้ายหน้าร้านเป็น ‘Closed’ และล็อกประตู

ช่วงเวลาทองของเธอ แม้แต่หมดก็อย่าคิดเข้ามาขัด!

ลิขิตที่ สี่

คำทำนายของเทียนแก้ว

ปกติแล้วสะเลเตไม่เคยเจ็บหลังช่วงบ่ายเกินหนึ่งชั่วโมงครึ่ง ทว่า
บ่ายนี้เธอฝัน เป็นความฝันที่กินเวลายาวนานนัก

ฝัน...ถึงเขาผู้นั้น หม่อมแปลกหน้าที่ช่วยชีวิตเธอ

ฝัน...ถึงใบหน้าคมคล้าม

ฝัน...ถึงมัดกลมแน่นชวนลูบได้

หญิงสาวสายหน้าอย่างแรงเพื่อสลัดความคิดที่ทำให้แค้นร้อนผ่าว
เร่งมือแต่งตัวเมื่อคิดถึงนัดกับเทียนแก้ว และตอนนี้เธอก็กำลังสาย สะเลเต
สะพายกระเป๋าวิ่งลงจากห้องพัก เช็กความเรียบร้อยของทุกสิ่งในร้าน ตาม
ด้วยการล็อกประตู จากนั้นก็พุ่งตัวออกไปเรียกรถแท็กซี่ซึ่งแล่นมาพอดิบ
พอดี

“เสาชิงช้าค่ะ”

ทันทีที่บอกสถานที่ปลายทาง คนขับก็สายหน้าพร้อมคำตอบที่ฝึกไว้
และใช้บ่อยจนชำนาญ “ส่งรถไหม่ทัน”

หญิงสาวอยากจะหัวเราะแล้วกลืนตามรถ เอ่ยในใจด้วยน้ำเสียง

ประชิดประชัน ‘ฮัลโหล! นี่เห็นว่าฉันมีเขาบนหัวรีง นี่หนึ่งหุ่มนะคะไม่ใช่
สี่โมงเย็น อย่ามาเบลอ!’

ได้แค่บ่นในใจเท่านั้น ก่อนจะเริ่มต้นเรียกคันใหม่...คันแล้วคันเล่า
ไม่ต่างจากคันแรกแต่อย่างใด ทุกคันล้วนมีแต่คำตอบคลาสสิกจากคนขับ
แท็กซี่ ในที่สุดเธอก็จึงเดินไปนั่งยองๆ หน้าร้าน ถอนหายใจกุมศีรษะ

“นี่อ่านคำตอบมาจากตำราการปฏิเสธผู้โดยสารเล่มเดียวกันแน่ๆ!”

สะเลเตมองนาฬิกาข้อมือ แล้วหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา หน้าจอ
คือข้อความจากเทียนแก้วว่าใกล้ถึงร้านแล้ว คนแน่ใจว่าตัวเองต้องสาย
ถอนหายใจ กดเบอร์คุณลุงพงศ์ขาซึ่งเจ้าประจำ รอสายไม่นานเจ้าของเสียง
อันแสนคุ้นเคยก็ตอบรับ

“ด่วนไหม”

“นิดหน่อยค่ะลุง”

“โอเซ ไม่เกินห้านาที”

บทสนทนาตัดไป สะเลเตถอนหายใจโล่งอก แล้วก็ก้มยืมฆ่าเมื่อ
นึกถึงท่าทางของลุงพงศ์ที่รีบซึ่งมอเตอร์ไซค์มารับ นิ้วเรียวกดเข้าไลน์ พิมพ์
ไว้แต่ยังไม่ส่ง ปลดปล่อยทิ้งไว้จนกระทั่งลุงพงศ์ชะลอรถลงหน้าร้าน ร่างอวบอ้อม
ลุกขึ้นวิ่งไปขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซค์อย่างชำนาญ รับหมวกกันน็อกมาสวม
บอกจุดหมายปลายทางพร้อมระดับความเร็ว

“เสาชิงช้าร้านพระร้านเดิมค่ะ รอบนี้ซึ่งจนหัวหลุดเลยลุง!”

ลุงพงศ์ยักคิ้ว หัวเราะอารมณ์ดี มือจับแฮนด์รถท่าทางเหมือนนักชิง
“จัดไป พงศ์ขาแว่นจะแสดงฝีมือให้ดู”

สะเลเตกดส่งข้อความเข้าไลน์ของเทียนแก้ว อันเป็นข้อความที่ผสม
ทั้งความจริงและความไม่จริง

‘อยู่บนมอเตอร์ไซค์ ใกล้ถึงแล้ว แว่นมาเพราะไม่มีรถแท็กซี่รับ ไป
ถึงแล้วเดี๋ยวบอก เปลืองเบต!’

การจราจรที่ติดขัดอย่างชวนบ้าคลั่งทำให้สะเลเตมาถึงสถานที่นัดหมายช้ากว่าเวลานัดเกือบหนึ่งชั่วโมง ร่างอวบอ้อมกระโจนลงจากรถมือข้างหนึ่งถอดหมวกกันน็อกคืนเจ้าของ อีกข้างหยิบเงินส่งให้ลุงพงศ์ผู้เตรียมเงินทอนไว้พร้อม

“ແ່ມ ລຸ່ງ ຈະໃຫ້ຫິປ”

ลุงพงศ์ส่ายหน้าโบกมือปฏิเสธ ยัดธนบัตรยี่สิบใส่่มือลูกค้าประจำ “อุดหนุนกันบ่อยๆ ทั้งมอเตอร์ไซด์ทั้งถ้วยเต๋ยวลุงก็ดีใจแล้ว กลับบ้านตึกๆ นะหนู”

หญิงสาวยิ้มกว้างโบกมือลา แล้วรีบวิ่งจ้ำจั่วไปยังจุดนัดหมาย ร้านพระที่เธอบอกลุงพงศ์แท้จริงคือร้านขายสังฆภัณฑ์ เป็นร้านขนาดใหญ่ที่ด้านหน้าเต็มไปด้วยพระพุทธรูปขนาดสูงใหญ่กว่ามนุษย์

ไม่ไกลออกไป หญิงสาวตัวเล็กกว้างบางในชุดเสื้อคอปาดสีชมพูอ่อน ท่อนล่างนุ่งซิ่นเวียงจันทน์ผืนงามสีชมพูบานเย็น กำลังยืนก้มหน้ากดโทรศัพท์ เรือนผมดำยาวรวบเป็นมวยปักด้วยปิ่นเงิน

นั่นคือเทียนแก้ว เพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของเธอ

เทียนแก้วที่มักนุ่งซิ่น เกลาผมปักปิ่น

“มาแล้ว” สะเลเตส่งเสียงไปก่อนตัว

คนที่มารออยู่ก่อนเฝ้าหน้าพร้อมรอยยิ้ม เอ่ยคำที่เพื่อนบอก มือก็หยิบถุงน้ำพริกดอกบัวซึ่งเธอทำเองส่งให้

“ແປ້ບເດີຍວ ແປ້ບເດີຍວມາກ”

คนถูกล้อเลียนคำว่าແປ້ບເດີຍວหัวเราะซ้ำ ยัดถุงน้ำพริกดอกบัวลงกระเป๋ แล้วควงแขนเพื่อนสาวเดินเข้าไปในร้านประจำของเพื่อน

“ແ່ມ ແກ ເຢັຍກີແປ້ບເດີຍວໃນຄວາມຮູ້ສຶກຈັ່ນ” เธอมองไปยังโต๊ะที่เต็มไปด้วยของ ซึ่งแน่ใจว่าคือของที่เทียนแก้วซื้อสำหรับทำพิธี แล้วหันไปทางเพื่อนรัก “อันที่จริงแกลไม่จำเป็นต้องให้ฉันมาก็ได้ แกลจะใช้อะไรบ้าง แกลรู้ดีที่สุด”

เพราะเทียนแก้วจะทำพิธีให้ นัดหมายในวันนี้คือมาเลือกซื้อของสำหรับใช้ในพิธี

เทียนแก้วหย่อนโทรศัพท์มือถือลงกระเป๋า สายหน้าแล้วบึ่งไปทางของมากมายบนโต๊ะ

“มีของบางอย่างที่ต้องเลือกเอง เอาที่ถูกต้องใจแก่เป็นสำคัญ”

“โอเค” สะเลเตยกมือยอมแพ้ ดวงตากวาดมองรอบร้าน “ไหนล่ะ”

เทียนแก้วหันไปทางเจ้าของร้านที่เดินตรงมาพอดี เจ้าของร้านเป็นสาวไทยเชื้อสายจีนอายุราวสี่สิบ ก่อนข้างสนิทกับเทียนแก้วเพราะให้บริการกันเป็นประจำตั้งแต่เทียนแก้วตัดสินใจทำอาชีพอันแสนพิเศษนี้

“ขอเทียนสีหนึ่งบาท^๒ให้เพื่อนหนูเลือกหน่อยค่ะ”

“อ้อ...ที่แท้ก็เทียนสี” สะเลเตเอ่ยพร้อมเดินตามเจ้าของร้านไปยังมุมที่เต็มไปด้วยเทียนหลายขนาดหลากสีส้น ทั้งตั้งอยู่บนพื้นและในตู้

เจ้าของร้านหยิบกล่องบรรจุเทียนหนึ่งบาทที่มีมากมายหลากสีขึ้นมาแล้วส่งให้สะเลเตเลือก “อันนี้เป็นตัวอย่างจ๊ะ เอาสีไหนเดี๋ยวเจ้หยิบให้”

สะเลเตมองเทียนมากมายที่นอนแอ้งแม้ง หลักการในการเลือกใช้แบบเดียวกับที่เลือกดอกไม้ เลือก...เทียนที่เธอรู้สึกว่าร้องหาเธอ มือเลือกหยิบเทียนสีชมพูสะท้อนแสงขึ้นมา

“สีนี้ค่ะ”

“สีสวยเขียว” เจ้าของร้านเอ่ย รับเทียนคืนแล้วหันไปส่งลูกน้องให้นำเทียนมา

สะเลเตเดินกลับไปหาเทียนแก้วผู้กำลังจ่อจ้อยอยู่ที่รูปภาพเรือนไทยหลังหนึ่งในโทรศัพท์มือถือ

“บ้านใคร”

เทียนแก้วเงยหน้า ละสายตาจากหน้าจอ “บ้านใครก็ไม่รู้”

^๒ เทียนหนึ่งบาท หนักสิบห้ากรัม บางยี่ห้อคือเบอร์รี่สิบเอ็ด

“อ้าว...” สะเลเตลากเสียงยาว เอียงคอดูรูปบ้าน เอ่ยตามความรู้สึก
ที่สัมผัสได้แม้เพียงเห็นผ่านรูป “น่ากลัว”

“เห็นว่าเป็นบ้านที่สืบทอดมายาวนาน มีเรื่องอาถรรพ์เกี่ยวข้องหลาย
อย่าง เขาว่ากันว่า...มีผีอยู่”

คำว่าผีทำให้สะเลเตเอียงคอมองอีกครั้ง ชนลูกตาเหลือก จับข้อมือ
เพื่อนสาว เอ่ยเสียงลั่น

“เดี๋ยวนะ ที่แกบอกว่าทำพิธีที่บ้านโบราณ ใช่มั้ย...”

“ไม่ใช่หลังนี้” เทียนแก้วส่ายหน้า อธิบายเพิ่มให้เพื่อนเบาใจ “เป็น
อีกหลัง แกไม่ต้องกลัว หลังที่จะไปไม่มีผีหรอก” เธอหลุบตามองภาพ
อีกครั้ง “ฉันรู้สึก...คุ้นกับบ้านหลังนี้มาก”

เพื่อนสนิทยังมีน้ำเสียงชวนหวั่น ทำให้สะเลเตถึงกับสาลักน้ำลาย เธอ
ไถ่ค็อกแค้ก มือลูบคอ รีบเปลี่ยนความคิดของเพื่อนสาวที่ชวนชนลุกยิ่งนัก

“บ้านเรือนไทยมันก็คล้ายๆ กันทั้งนั้นแหละ แกไปมาตั้งหลายที่ มัน
ก็ต้องคุ้นตาเป็นธรรมดา”

“ฉันรู้สึกคุ้นเคย ไม่ใช่แค่คุ้นตา” เทียนแก้วแย้ง

“นั่นแหละ ก็เหมือนๆ กัน”

“แต่ว่า...”

“ได้ของครบแล้วจ้า”

เสียงเจ้าของร้านพร้อมบิลค่าใช้จ่ายสามใบที่ส่งมาทำให้เทียนแก้ว
เก็บคำพูดที่ว่า ‘คุ้นเคยแบบการอยู่อาศัย เหมือนเคยมีชีวิต มีอะไรบางอย่าง
เกิดขึ้นที่นั่น’ ไปเสีย

เธอถอนหายใจเบาๆ ผลักความรู้สึกแปลกประหลาดนี้ออกไปก่อน
รับใบเสร็จทั้งสามใบมาดู สองใบเก็บใส่กระเป๋า อีกใบส่งให้สะเลเต แล้ว
สบตาเจ้าของร้าน

“หักจากที่โอนเกินไว้รอบที่แล้วเลยคะ หนูคิดว่าน่าจะพอดี ถ้าเหลือ
ก็เก็บไว้รอบต่อไป”

เอ่ยจบแล้วก็กึ่งดึ่งกึ่งลากสะเลเตผู้กำลังตกใจกับรายการค่าใช้จ่ายให้ออกจากร้าน ก่อนที่เพื่อนสาวผู้ไร้ความเชื่อในเรื่องพวกนี้จะเริ่มไวยวายขึ้นมา

แม้ว่าบ้านสะเลเตและเทียนแก้วจะอยู่ห่างกันเพียงคนละซอย แต่นับตั้งแต่เรียนจบก็ไม่ได้เจอกันบ่อยนัก เพราะคิวของเทียนแก้วเรียกว่ายากยิ่งที่จะมีเวลาว่าง แต่นั่นก็ไม่ทำให้ความสัมพันธ์ของเพื่อนสนิทที่คบกันมาตั้งแต่เด็กห่างเหิน

ไม่จำเป็นต้องคุยกันทุกวัน ต่างคนต่างมีชีวิตของตัวเอง แต่ไม่เคยลืมกัน เถานี้ก็พอแล้วสำหรับเธอทั้งสอง

“นี่มันค่าอะไรตั้งสองพัน!” สะเลเตสะบัดเสียงด้วยความเสียดายเงินสองเท่ากระหึบพื้นถนน

“เอาน่า เรียกเงินเรียกทอง” เทียนแก้วรีบปลอบ

“ป็นี่ไม่ทำอะไรแบบนี้แล้วนะ คิดดูสิสองพัน จันกินอะไรได้ตั้งเยอะเยอะ”

เทียนแก้วพยักหน้าพร้อมรอยยิ้ม คิดในใจว่าอีกไม่กี่เดือนก็จะ ‘สิ้นปี ๒๕๖๐’ แล้ว

“นี่...”

เสียงเรียกและการหยุดเดินของเทียนแก้วทำให้สะเลเตหยุดเดินเช่นกัน ดวงตาเรียวยาวสบดวงตากกลมโตของอีกฝ่าย

“ว่า?”

“จัน...” เทียนแก้วหยุดคำพูด เบนสายตาไปทางรถรามากมายบนถนน “ฉันรู้สึกคุ้นบ้านหลังนั้นมาก คุ้นเหมือนฉันเคยมีชีวิตอยู่ที่นั่นมาก่อนที่บ้านโบราณที่ฉันให้แกดู”

สะเลเตขนลุกเกรียว มือลูบแขนไปมา ก้าวเท้าประชิดตัวเพื่อน

“นี่มันดึกแล้วนะแก อย่ามาพูดอะไรแบบนี้” เอ่ยจบก็ลากเพื่อนให้

เดิน อยากจะหลุดจากความสลับของถนนที่มีไฟส่องรำไร ไปหาที่ไหนก็ได้ที่สว่างขึ้น

“แต่ฉันคิดจริงๆ นะแก มันคือความรู้สึกที่บอกว่่าใช่ ฉันเคยอยู่ที่นั่น”

น้ำเสียงจริงจังของเทียนแก้วทำให้สะเลเตหยุดฝีเท้าซึ่งก้าวอย่างค่อนข้างสั้น มองร้านก๋วยเตี๋ยเปิดยี่สิบสี่ชั่วโมงด้านหน้า กลิ่นหอมของน้ำซุบที่ลอยมาเตะจมูกทำให้เธอรู้สึกว่่ามันกำลังเรียกหาเธอ และมันก็ช่วยบรรเทาความรู้สึกหวาดหวั่นลง

“หาอะไรกินก่อนละกัน” เอ๋แล้วก็เดินจ้่าไปยังร้านก๋วยเตี๋ย ภายใม่มีลูกค้านั่งอยู่เกือบเต็มร้าน

สะเลเตเลือกนั่งโต๊ะในสุดเพราะรู้หัวข้อสนทนาดี หญิงสาวสั่งเส้นเล็กสองชามให้ตัวเอง และเส้นใหญ่เย็นตาโป้ให้เทียนแก้ว เมื่อเด็กเสิร์ฟเดินจากไป คำถามจากเทียนแก้วก็ดังขึ้น

“แกจำได้ไหม ที่ฉันเคยเล่าว่่าฉันชอบฝันเห็นบ้านเรือนไทย”

สะเลเตกัดริมฝีปาก พยักหน้าหงิกๆ “เหตุผลที่แกยอมรับเดินสายเพราะแกหวังว่่าจะเจอบ้านที่แกฝันถึง”

“ฉันคิดว่าคือบ้านหลังนี้” เทียนแก้ววางโทรศัพท์มือถือลง หน้าจอคือภาพบ้านเรือนไทย

บ้าน...ที่ปลูกสร้างมายาวนาน ใช้การสร้างใหม่ตามความนิยมแห่งการโยกหาอดีตเช่นคนมีเงินหลายคนในปัจจุบันทำกัน

บ้าน...อันแวดล้อมด้วยต้นไม้ใหญ่

เมื่อเทียนแก้วพูดถึงขนาดนี้ สะเลเตจึงทำได้เพียงถามถึงความเป็นไปได้ “แกเคยไปแล้วหรือ”

“ไม่เคย”

“แล้วแก...”

“ฉันรู้สึกได้ สัมผัสได้ ฉันมั่นใจว่่าใช่”

การสนทนาถูกขัด เพราะเด็กเสิร์ฟนำน้ำและก๋วยเตี๋ยสามชาม

มาเลิร์ฟ เมื่อเด็กเลิร์ฟถอยออกไป เทียนแก้วจึงเฝ้าอยู่ด้วยน้ำเสียงและ
แวตามั่นใจ

“ฉันมั่นใจมากๆ ว่าใช่”

สะเลเตเหลือบตามองภาพบนหน้าจอ ตักน้ำซุปริมแล้วตัดลิ้นใจเพิ่ม
พริก น้ำส้ม เหยาะน้ำปลา ทั้งยังหยิบถุงน้ำพริกดอกบัวขึ้นมา สูดกลิ่นหอม
ของสมุนไพรลึกลับๆ

เธอชอบน้ำพริกดอกบัวที่เทียนแก้วทำยิ่งนัก เป็นน้ำพริกแบบแห้ง
คล้ายน้ำพริกกากหมู แต่เปลี่ยนจากกากหมูเป็นดอกบัวที่ทอดจนกรอบ นัว
หยิบกลับดอกบัวเข้าปาก เคี้ยวด้วยความฟิน แล้วยิ้มตาหยีรับหันกลับไป
สนใจเรื่องที่ค้างคาเมื่อเจอสายตาเคร่งเครียดของเพื่อน ถ้ามถึงบ้านหลังนั้น

“แกรู้จักบ้านหลังนี้ได้ยังไง”

“มีคนส่งมาให้ เขาบอกว่าเขาอยู่ที่บ้านหลังนี้”

“งั้นก็ไปดู”

“ยังไม่ไปได้”

คำว่ายังไม่ไม่ได้ทำให้สะเลเตชะงักมือที่กำลังใช้ตะเกียบคืบเส้น
“อ้าว...”

“ก็เจ้าของจริงๆ ของบ้านหลังนี้ตอนนี้เขาอยู่ต่างประเทศ เขาไม่
อนุญาตให้ใครเข้าบ้านจนกว่าเขาจะกลับ”

“หา...” สะเลเตลากเสียงยาว “ไหนบอกว่าคนอยู่ที่นี่ติดต่อมา
แล้ว...อะไรคือเจ้าของจริงๆ”

“คือแบบนี้ คนที่ติดต่อฉันมานะเขาเป็นคนดูแล เป็นแม่ผมของ
เจ้าของที่แท้จริง เขาเป็นว่าขอเปลี่ยนคำพูด คนที่ติดต่อมาคือคนดูแลบ้าน”

สะเลเตสูดเส้นเข้าปาก ดวงตายังจับจ้องอยู่ที่รูปบ้านบนหน้าจอ
โทรศัพท์ จ้อง...ด้วยความกลัวว่าจะมีอะไรโผล่ทะลุหน้าจอออกมาหรือไม่

“ถ้าเข้าบ้านไม่ได้ก็ไปดูด้านนอกก่อนดีไหม”

“ฉันว่าหลังวันทำพิธีจะไป”

การพยักหน้าหงึกๆ ของสะเลเตทำให้เทียนแก้วมึนปาก จ้องตา
เรียวยาวของเพื่อนซี้

“แกเชื่อฉันไหม ที่ฉันบอกไปทั้งหมด แก...”

“ฉันไม่รู้” สะเลเตตอบตามความจริง เธอไม่รู้เพราะเธอไม่ใช่เทียน-
แก้ว ไม่มีสัมผัสพิเศษอะไรเช่นนี้

เรื่องสัมผัสพิเศษของเทียนแก้ว มันไม่ใช่การใช้ความรู้สึกตัดสินแบบ
เวลาเลือกดอกไม้หรือเลือกอะไรแบบที่เธอคิดไปเองว่ามีเสียงเรียก

แต่มันคือ...อะไรที่มองไม่เห็น และยากต่อการพิสูจน์ตามหลักทาง
วิทยาศาสตร์

สะเลเตถอนหายใจพร้อมคำตอบที่มาจากใจจริง

“ฉันรู้แล้วว่าถ้ามันไม่เป็นอันตรายกับแก แกจะทำอะไรไปไหนก็ได้ แต่
ถ้ามีอะไรเกิดขึ้น...แกรีบโทร. หาฉัน”

เทียนแก้วถอนหายใจตาม ตักเส้นใหญ่เข้าปากเคี้ยวตุ้ยๆ สายตา
จับจ้องเพื่อนสาวผู้กำลังเอร์ตรอยกับถ้วยเต๋ยว นับจากวันแรกที่รู้จักกัน
จนมาถึงวันนี้ก็หลายสิบปี แต่มีสิ่งหนึ่งที่เทียนแก้วไม่เคยทำ และสะเลเตก็
ไม่เคยร้องขอให้ทำ

นั่นคือ...การดูดวง

เทียนแก้ววางช้อนแล้วบีบมือเพื่อนก่อนขำขัน สะเลเตเคี้ยวลูกชิ้น
อย่างรีบๆ แล้วกลืนลงคอพร้อมคำถาม

“แก...”

“บางอย่าง...กำลังจะเปลี่ยนแปลง” เสียงของเทียนแก้วดังชัด

แววตาจริงจังและน้ำเสียงที่สงบนิ่งกว่าปกติของเทียนแก้วทำให้
สะเลเตขนลุก อยากดึงมือออก แต่รู้สึกแข็งค้างเหมือนมีน้ำแข็งเกาะมือไว้
เสียงของเทียนแก้วยังคงดังต่อ

เธอ...กำลังมอบคำทำนายที่มองเห็นให้แก่สะเลเต

“คืนปฐมฤกษ์ จะเป็นคืนที่เปลี่ยนแปลงชีวิตแกไปตลอดกาล”